

ПАНАДКУСАНЫЯ ЯБЛЫКІ

У хрушчоўцы, дзе я зараз жыву, распачаўся капітальны рамонт. Таму апошнія два месяцы ўвесь наш пад'езд пакутуе без газу. За гэты час я адкрыла для сябе шмат новых бёстро, сталовак і піцэрый паблізу з месцам працы і домам. Не абышлося і без расчаравання. На днях завітала ў адну з «мажорных» кавярняў. У абедзенным меню ўгледзела свой любімы гароховы суп. Але ў першай жа лыжцы мяне чакаў сюрпрыз. Кавалачак металічнай ніткі, падобны да тых, з якіх робяць мачалкі для чысткі патэльні. Я з міскай супу і сваёй нечаканай знаходкай падышла да афіцыянткі. Тая тут жа паклікала кухарку. Жанчына гадоў сарака пакруціла ў руцэ маю знаходку і выдала: «Дзяўчына, у нас такіх няма! Розуму не дабярэ, дзе вы яе ўзялі!». І пасля гэтых слоў кінула жалезку на падлогу. У гэты момант з кухні выйшаў малады мужчына, як пасля высветлілася, гаспадар той кавярні... Ён вярнуў мне грошы за суп разам з выбачэннямі і абяцаннем больш такога не дапусціць... Я ж усё думала пра тую кухарку і пра тое, што большасць людзей не ўмее прызнаваць сваю віну. Адрозніваць інавацыі спрабуюць спіхнуць яе на іншага...

Трохгадовы Алесь носіцца па кватэры, крычыць і кідаецца ў гасцей цацкамі. Урэшце спатыкнуўся аб машынку і са слязамі накінуўся на Жэньку, што стаяў побач: «Гэта ўсё з-за цябе, кінуў мне яе пад ногі». Хоць некалькі хвілін таму зрабіў гэта сам. Кажу яго тату, маўляў, звярні ўвагу. Алесь яшчэ такі малы, а ўжо сваю віну на іншых перакладае. На што чую ў адказ: «Што тут зробіш. У садок жа пайшоў. А там дзеці яшчэ і не таму навучаць». Пасля гэтых слоў мне не захацелася больш нічога тлумачыць. Недаўна кажучы, яблынька ад яблыні...

З гэтай нагоды прыгадалася даволі жорсткая інгушская прытча.

Хлопчык украў у суседскім садзе некалькі яблыкаў і прынёс дадому. Бацька пахваліў малога. І года не прайшло, як сын ужо прынёс украдзеную курыцу. Затым прывёў чужую карову. І кожны раз атрымліваў пахвалу ад бацькі. Ішлі гады, і малады чалавек стаў сапраўдным злодзеям. Адночы ён вырашыў прысвоіць казну знакамітага князя, але яго злавілі. Хлопца чакала смяротнае пакаранне. Суддзя даў злодзею апошняе слова, і той сказаў:

— Вось там сядзіць мой бацька, які заахвочваў мяне да крадзяжу, своечасова не спыніў. На ім столькі ж віны, колькі і на мне.

Калі суддзя пераканаўся, што малады чалавек кажа праўду, ён памяняў сваё рашэнне. Наказаўшы хлопцу больш не красці, адпусціў яго, а бацьку прыгаварыў да смяротнага пакарання.

У мяне дома вісіць малюнак мастачкі Вікторыі Кірдыі. На ім непасрэдна вавёрка, якая панадкувала цэлую кучу яблыкаў. Штараз, калі бачу яе, успамінаю дачушку сваёй знаёмай. Неяк я зайшла да іх у госці. Сядзім, размаўляем. Раптам у пакой забягае Аленка з двума вялікімі яблыкамі ў руках. Сяброўка з усмешкай спытала сваю маленькую прынцэсу: «Мілая, ты не магла б даць сваёй мамачцы адзін з двух яблыкаў?» Дзяўчынка паглядзела на маму і хуценька надкусіла адзін яблык, затым другі. Усмешка застыла на твары сяброўкі, яна вельмі старалася не паказаць сваё расчараванне. Я таксама паспела расстроіцца... І раптам дзяўчынка працягнула адзін з укушаных яблыкаў і сказала: «Мамачка, вазьмі васьм гэта, ён больш салодкі».

Гэта быў чарговы ўрок... для мяне таксама. Ніколі не варта спяшацца судзіць іншых. Дайце ім магчымасць растлумачыць.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.

■ Тыя, хто побач

НЯЗОРНАЕ ЖЫЦЦЁ МАМЫ КАСМАНАЎТА

Валянціна НАВІЦКАЯ —
пра грэх, зайчыкаў ласунак ды нечаканы падарунак

Фота Таццяны ТКАЧОВАЙ.

Пасля першага палёту сына ў космас Валянціна Эдуардаўна пасадзіла каля дома тры туі. Яны растуць і нагадваюць ёй пра дзяцей: Алега, Марыну і Дзмітрыя.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)

■ Быць разам

З творчай сям'ёй СІНЦАЎ я пазнаёмілася на адным з дзіцячых тэатральных фестываляў. Там тата з сынам прыемна здзівілі спектаклем «Брыдкае птушаня» па матывах казкі Ганса Крысціяна Андэрсена. Што ў іх пастаноўцы такога незвычайнага? Па-першае, любімая многімі з дзяцінства гісторыя, дзякуючы ParadoxPinocchio (так называецца сямейны тэатр Сініцаў. — Аўт.), загучала па-беларуску. Па-другое, пастаноўка зроблена ў надзвычай таямнічым жанры — тэатр ценяў. Па-трэцяе, усе прыгоды галоўнага героя адбываліся пад неверагодна прыгожую музыку італьянскага кампазітара Ніна Рота.

СПЕКТАКЛЬ ДЛЯ ЖОНКІ, або Ігра ў чатыры рукі

СЮЖЭТ Андэрсена Стас крыху трансфармаваў. Дадаў у яго крыху рамантыкі. Так, брыдкаму птушаняці пашчасціла сустрэць на сваім шляху такую ж дзіўную і ні да кога не падобную, як ён сам, істоту. Яны пачынаюць разам гуляць, весяліцца. І паміж імі ўзнікае першае дзіцячае каханне. Праўда, у нейкі момант з'яўляюцца лебедзі і забіраюць «дзяўчынку» з сабой у вырай. Брыдкае птушаня пачынае нудзіцца, з горам папалам перажывае сцюдзёную зіму. Але прыходзіць вясна, і яго каханая, якая за гэты час вырасла і ператварылася ў прыгожую лябёдку, вяртаецца. Ён плыве да яе насустрач па возеры са словамі: «Якая ж ты прыгожая! А я... такі брыдкі...». У роспачы апусціў уніз галаву і не паверыў сваім вачам — з воднага люстэрка на яго пазіраў статны лебедзь.

— Спектакль прысвечаны маёй жонцы Тані, — усміхаецца Стас. — Гэта ў нейкім сэнсе нават асабістая гісторыя. Яна зашыфраваная ў пастаноўцы. Для мяне асабіста тэма, узятая Андэрсенам, вельмі блізкая, актуальная.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)